

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 539

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 1 iulie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 192 din 9 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (2 ⁴) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991	2–3
Decizia nr. 193 din 9 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 792 alin. (1) din Codul de procedură civilă	4–6
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
132. — Decizie privind eliberarea, la cerere, a doamnei Sofia Mariana Moț din funcția de secretar de stat la Ministerul Justiției	6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
218. — Ordin al președintelui Comisiei Naționale de Strategie și Prognoză privind stabilirea structurii planului de investiții și a listei documentelor justificative pentru finanțarea investițiilor în cadrul Programului de finanțare a investițiilor pentru modernizarea și dezvoltarea stațiunilor balneare	7–8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 9 din 11 martie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	9–15
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
18. — Normă pentru modificarea lit. a) și b) ale art. 4 din Norma nr. 7/2010 privind ratele de rentabilitate ale fondurilor de pensii administrate privat, aprobată prin Hotărârea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private nr. 9/2010	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 192**

din 9 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (24)

din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (24) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Societatea Directa Consulting — S.R.L. din Urseni, județul Timiș, în Dosarul nr. 23.880/325/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 190D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că părțile Liliana Sescu, Cecilia Gherguți, Radu-Vasile Liteanu și Adriana Liteanu au transmis la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, precizând că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra prevederilor de lege criticate, constatând constituționalitatea acestora. În opinia sa, nu există elemente noi, care să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 14 decembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 23.880/325/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (24) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991**, excepție ridicată de Societatea Directa Consulting — S.R.L. din Urseni, județul Timiș, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în revendicare imobiliară prin comparare de titluri.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că prevederile de lege criticate impun adevăratului proprietar al terenului sarcina disproporționată și excesivă de a se îndrepta împotriva celui ce a vândut terenul în baza unui titlu nul pentru a obține prețul actualizat, cu consecința exonerării statului de obligația de garantare a creanțelor împotriva sa, în lipsa unei justificări obiective și rezonabile, și,

respectiv, a privării de dreptul de proprietate a adevăratului proprietar, fără o dreaptă și prealabilă despăgubire. În opinia sa, despăgubirea fostului proprietar trebuie să se realizeze înainte de privarea sa de proprietate, și nu ulterior. De asemenea, limitarea despăgubirii la cuantumul prețului actualizat nu respectă art. 44 alin. (3) din Constituție referitor la dreapta despăgubire. O despăgubire justă nu ar putea fi realizată decât prin plata valorii actualizate a bunului asupra căruia statul a dispus fără niciun drept și care ulterior a fost vândut în baza titlului nul absolut. De altfel, legile de reparație prevăd că atunci când restituirea în natură nu este posibilă, se acordă măsuri compensatorii constând în valoarea actualizată a bunului. Mai mult, câtă vreme există posibilitatea reală ca vânzătorul să fie insolubil, dreptul la despăgubire al adevăratului proprietar devine pur teoretic și iluzoriu. Se critică și faptul că textul de lege supus controlului de constituționalitate se aplică inclusiv atunci când terenul asupra căruia s-a constituit/reconstituit dreptul de proprietate prin titlul constatat nul a devenit proprietatea celui deposedat prin acte juridice încheiate ulterior datei de 22 decembrie 1989. Arată că nu poate fi acceptată o lege care permite statului să încalce dreptul de proprietate privată dobândit în anul 1991, altfel decât prin expropriere pentru cauză de utilitate publică, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.

7. **Curtea de Apel Timișoara — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că intrarea titlului de proprietate în circuitul civil, cu consecința tranzacționării succesive de către particulari a imobilului vizat de titlu, în condițiile în care în sarcina celui ce a vândut în baza unui titlu constatat ca fiind nul este stabilită obligația legală de dezdăunare a fostului proprietar, nu echivalează cu încălcarea prevederilor din Legea fundamentală invocate. Totodată, precizează că, din dezvoltarea criticilor de neconstituționalitate formulate, rezultă că se contestă, în principal, reținerea de către instanța de apel a incidenței în soluționarea litigiului a textului de lege dedus controlului de constituționalitate.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând cele reținute în jurisprudența Curții Constituționale în materie.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile

legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. III alin. (2⁴) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 4 noiembrie 1997, care au următorul conținut normativ: „(2⁴) În cazul unor înstrăinări succesive ale terenurilor, cel care a vândut terenul pe baza titlului constatat nul este obligat să remită prețul actualizat fostului proprietar rămas fără teren.”

13. În opinia autoarei excepției, prevederile de lege criticate contravin art. 44 alin. (1), alin. (2) teza întâi și alin. (3) din Constituție, potrivit cărora dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului sunt garantate, proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular, iar exproprierea nu se poate face decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire. Prin raportare la dispozițiile art. 20 din Constituție, se invocă, de asemenea, și prevederile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul de proprietate privată.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că aceasta a fost invocată într-o cauză referitoare la soluționarea unei acțiuni având ca obiect o revendicare imobiliară prin comparare de titluri. Din documentele aflate la dosar rezultă că, printr-o sentință rămasă definitivă, s-a constatat nulitatea absolută parțială a unui titlu de proprietate emis în anul 1994 de Comisia județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor Timiș, în partea referitoare la un teren care se suprapune peste un teren înscris în cartea funciară aflat în proprietatea comună a reclamantei autoare a excepției de neconstituționalitate și a altor persoane, intervenienți în proces în interes propriu. Reclamanta susține că a dobândit dreptul de proprietate prin contracte de vânzare-cumpărare, încheiate în anii 2005 și 2006 și nedesființate până în prezent. În cauza în care a ridicat excepția reclamanta solicită, în esență, restituirea suprafeței pe care a pierdut-o, ca urmare a constatării nulității aceluși titlu de proprietate. Excepția a fost ridicată în cursul soluționării

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (2⁴) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Societatea Directa Consulting — S.R.L. din Urseni, județul Timiș, în Dosarul nr. 23.880/325/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

recursului introdus de reclamanta autoare a excepției împotriva deciziei prin care Tribunalul Timiș a menținut, în apel, sentința prin care Judecătoria Timișoara a respins acțiunea în revendicare formulată de aceasta.

15. În motivarea deciziei prin care Tribunalul Timiș a respins ca nefondat apelul declarat de reclamantă, alături de argumentele care au condus la această soluție, instanța a menționat, cu titlu de *obiter dictum*, faptul că legea specială (Legea nr. 169/1997), derogatorie de la cea care guvernează materia revendicării imobiliare întemeiată pe art. 480 din Codul civil din 1864, creează cadrul juridic pentru repararea prejudiciului suferit de proprietarul căruia, deși s-a recunoscut validitatea titlului său de proprietate emis în baza legii speciale — Legea nr. 18/1991 — și s-a procedat concomitent la constatarea nulității titlului emis subsecvent în temeiul aceleiași legi, nu i se mai poate restitui terenul în natură tocmai în considerarea vânzărilor succesive efectuate de titularul titlului nul către subdobânditorul de bunăcredință și cu titlu oneros. Ca atare, instanța a precizat că apelanții au la îndemână calea acțiunii în dezdăunare amintită.

16. Pornind de la această precizare a instanței, autoarea excepției și-a motivat critica prin prisma unei situații juridice inexistente în cauză. Astfel, litigiul în cadrul căruia a fost ridicată excepția are ca obiect o acțiune în revendicare prin comparație de titluri, așa cum s-a arătat mai sus, iar nu o acțiune în obligarea celui care a vândut terenul pe baza titlului constatat nul la remiterea prețului către fostul proprietar rămas fără teren, după cum prevede textul de lege criticat. Instanța de apel nu a făcut altceva decât să semnaleze reclamantei și intervenienților că au posibilitatea ca, într-un alt cadru procesual, să obțină despăgubiri constând în restituirea prețului plătit pentru terenul de care nu mai pot beneficia, conform prevederilor art. III alin. (2⁴) din Legea nr. 169/1997.

17. Așadar, dispozițiile art. III alin. (2⁴) din Legea nr. 169/1997 nu sunt incidente în soluționarea litigiului în care excepția de neconstituționalitate a fost ridicată. Acestea pot constitui temeiul juridic al unui alt proces, distinct, în care obiectul cererii introductive să îl constituie chiar obligarea celui care a vândut terenul pe baza titlului constatat nul să remită prețul actualizat fostului proprietar rămas fără teren, proces în cursul soluționării căruia ar putea fi criticate, pe calea excepției de neconstituționalitate, prevederile art. III alin. (2⁴) din Legea nr. 169/1997. Prin urmare, în lipsa legăturii cu cauza a textului de lege criticat, excepția este inadmisibilă, conform art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 193

din 9 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 792 alin. (1)
din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 792 alin. (1) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cabinetul de avocat Gavra Diana din București în Dosarul nr. 25.175/299/2016 al Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 237D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că dosarul se află la al doilea termen de judecată, fiind amânat din data de 28 februarie 2019, pentru refacerea procedurii de citare cu autorul excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că legiuitorul a urmărit definitivarea raportului juridic obligațional născut în urma procedurii de validare a popririi, urmând ca după această definitivare el să fie pus în executare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 11 noiembrie 2016, astfel cum a fost îndreptată prin Încheierea din 18 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 25.175/299/2016, **Judecătoria Sectorului 1 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 792 alin. (1) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Cabinetul de avocat Gavra Diana din București într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de validare a popririi.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate instituie un privilegiu terților popriți cărora li se permite să amâne și să lipsească de eficiență procedura popririi pentru a proteja relațiile cu clienții privilegiați. Astfel, în cazul validării popririi, terțul poprit se bucură de o protecție nejustificată și nu este obligat să elibereze banii decât după rămânerea definitivă a hotărârii de validare. Se arată că, potrivit art. 651 din Codul de procedură civilă, încheierile pronunțate de instanța de executare au caracter executoriu de primă instanță, regulă care nu se aplică și în cazul terților popriți. De asemenea se susține că, deși terțul deținător al bunului și terțul poprit se află în situații similare, în

ipoteza art. 680 din Codul de procedură civilă, deținătorului bunului îi este opusă o hotărâre executorie de primă instanță. Chiar dacă, în ambele situații, terțul poprit și terțul deținător au obligația predării bunurilor, diferența pe care se bazează legea pentru a institui un regim diferit este calitatea persoanelor vizate, respectiv, în majoritatea cazurilor, terții deținători sunt persoane fizice, pe când terții popriți sunt persoane juridice. Așadar, diferența instituită nu are un caracter obiectiv, bazat pe situația persoanelor și pe raporturile juridice dintre ele, ci pe calitatea acestora, care nu ar trebui să aibă nicio relevanță.

7. În continuare, se arată că dispozițiile legale criticate contravin și dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece în materia popririi se ajunge ca durata realizării dreptului să fie în fapt mai lungă decât în situația executării imobiliare.

8. **Judecătoria Sectorului 1 București — Secția civilă** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, legiuitorul urmărind definitivarea raportului juridic obligațional născut în urma procesului de validare de poprire, urmând ca după această definitivare el să fie pus în executare. Executorialitatea condiționată de dobândirea caracterului definitiv al acțiunii în validare este constituțională și este benefică, în realitate, circuitului civil.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 792 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „*Hotărârea de validare rămasă definitivă are efectul unei cesiuni de creanță și constituie titlu executoriu împotriva terțului poprit, până la concurența sumelor pentru care s-a făcut validarea.*”

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că instituția popririi reprezintă o formă a executării silite

indirecte, prin care se valorifică sumele de bani, titlurile de valoare ori alte bunuri mobile incorporale urmăribile datorate debitorului ori deținute în numele său de către o terță persoană sau pe care acesta din urmă i le va datora în viitor, în baza unor raporturi juridice existente, creditorul subrogându-se în drepturile debitorului său, temporar și condiționat.

16. Referitor la procedura popririi, Curtea a reținut prin Decizia nr. 628 din 27 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 41 din 16 ianuarie 2017, paragrafele 15—17, că aceasta cuprinde de regulă două etape, respectiv înființarea popririi și validarea acesteia. În cadrul său există de regulă trei subiecte, respectiv trei raporturi juridice: între creditorul popritor și debitorul poprit (raport direct de la creditor la debitor); între debitorul poprit și terțul poprit (raport direct de la creditor la debitor); între creditorul popritor și terțul poprit (spre deosebire de raporturile juridice anterior menționate, care preexistă înființării popririi, acest raport juridic se naște ca efect al validării popririi).

17. În prima etapă menționată, prin adresa de înființare a popririi, executorul judecătoresc, alături de înștiințarea în care se menționează în mod obligatoriu titlul executoriu în temeiul căruia s-a înființat poprirea, îi va pune în vedere terțului poprit și interdicția de a plăti debitorului sumele de bani pe care i le datorează ori pe care i le va datora în viitor, declarându-le poprite în măsura necesară pentru realizarea obligației ce face obiectul executării silită. Adresa de înființare a popririi are natură juridică mixtă, de act de conservare (indisponibilizarea sumelor de bani sau a titlurilor de valoare pe care debitorul le datorează ori le va datora în viitor terțului poprit în baza unor raporturi juridice preexistente) și de act de executare (cei interesați să invoce o cauză de nelegalitate a acesteia având deschisă calea contestației la executare). Efectul înființării popririi este de indisponibilizare a sumelor și bunurilor poprite în măsura necesară pentru realizarea obligației ce se execută silit [a se vedea art. 784 coroborat cu art. 783 alin. (2) din Codul de procedură civilă]. În această privință, obligațiile terțului poprit sunt stabilite de art. 787 din Codul de procedură civilă, constând, în esență, în consemnarea și plata sumei poprite către creditor.

18. Analizând dispozițiile art. 792 alin. (1) din Codul de procedură civilă în contextul reglementării instituției validării popririi prevăzute de art. 790 și următoarele din Codul de procedură civilă, Curtea reține că, în ceea ce privește validarea popririi, aceasta nu este o fază obligatorie, ci intervine atunci când terțul poprit nu își îndeplinește obligațiile mai sus arătate. Procedura validării este una contencioasă, presupune citarea creditorului popritor, debitorului poprit și terțului poprit și constă în verificarea de către instanță a îndeplinirii condițiilor legale pentru obligarea directă a terțului poprit.

19. Astfel, din punctul de vedere al terțului poprit, cererea de validare a popririi constituie o veritabilă cerere de chemare în judecată, în care are posibilitatea de a invoca orice excepții și orice apărări de fond, pentru a demonstra inexistența datoriei, stingerea ei, nulitatea actului juridic ce constituie titlul executoriu invocat de creditorul popritor. Potrivit art. 790 alin. (4) din Codul de procedură civilă, în acest cadru, „dacă din probele administrate rezultă că terțul poprit îi datorează sume de bani debitorului, instanța va da o hotărâre de validare a popririi, prin care va obliga pe terțul poprit să îi plătească creditorului, în limita creanței, suma datorată debitorului iar, în caz contrar, va hotărî desființarea popririi”, în conformitate cu dispozițiile art. 791 din Codul de procedură civilă, „hotărârea dată cu privire la validarea popririi este supusă numai apelului, în termen de 5 zile de la comunicare”.

20. În ceea ce privește efectele validării popririi, potrivit art. 792 alin. (1) din Codul de procedură civilă, hotărârea de validare rămasă definitivă are efectul unei cesiuni de creanță și constituie titlu executoriu împotriva terțului poprit.

21. Așadar, terțul poprit nu poate fi obligat la plata sumelor poprite decât în baza unei hotărâri judecătorești, împotriva căreia poate formula apel, iar în urma rămânerei definitive aceasta constituie titlu executoriu împotriva terțului poprit.

22. Curtea observă că procedura popririi este reglementată în scopul realizării în întregime a creanței creditorului și este guvernată de celeritate, legiuitorul prevăzând, spre exemplu, prin art. 787 alin. (1) din Codul de procedură civilă că termenul de consemnare a sumei datorate este de 5 zile de la comunicarea popririi, sau prin art. 790 alin. (1) că termenul de formulare a cererii de validare a popririi este de o lună de la data când terțul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, iar termenul de formulare a apelului este de 5 zile.

23. Așadar, în soluționarea cererii de validare a popririi se judecă raportul dintre creditorul popritor și terțul poprit, iar prin consacarea faptului că efectele hotărârii pronunțate se produc de la rămânerea definitivă a acesteia, legiuitorul a urmărit definitivarea raportului juridic obligațional născut ca efect al validării popririi. În acest context normativ, faptul că hotărârea de primă instanță nu este executorie nu are semnificația unei nesocotiri a egalității în fața legii sau a dreptului la un proces echitabil, întrucât noțiunea de proces echitabil presupune egalitatea mijloacelor în ceea ce privește părțile, adică posibilitatea ca fiecare dintre acestea să își expună cauza în fața instanței, în condiții care să nu o dezavantajeze în mod semnificativ față de partea adversă (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 320 din 14 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 8 noiembrie 2004). De asemenea, principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (a se vedea, în acest sens, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

24. În continuare, referitor la ipoteza invocată de autorul excepției de neconstituționalitate, respectiv cea a art. 680 alin. (2) din Codul de procedură civilă potrivit căruia terțul care deține bunul îi este opusă o hotărâre executorie, se reține faptul că în cazul acestei hotărâri caracterul executoriu al acesteia rezultă din faptul că nu este supusă niciunei căi de atac, spre deosebire de hotărârea pronunțată asupra cererii de validare a popririi care poate fi atacată cu apel. În ceea ce privește hotărârile executorii, art. 633 din Codul de procedură civilă stabilește categoriile de hotărâri care pot declanșa executarea silită, iar prin derogare de la această normă, dispozițiile art. 448 din Cod reglementează executarea provizorie de drept a unor hotărâri de primă instanță, între care nu se regăsește și hotărârea pronunțată asupra validării popririi.

25. În fine, dispozițiile legale criticate reprezintă norme de procedură, edictate de legiuitor în virtutea mandatului său constituțional conferit de art. 126 alin. (2) și art. 129 din Legea fundamentală, acesta putând reglementa norme cu caracter general sau cu caracter special, derogatoriu, cu aplicabilitate la anumite situații, în mod egal, pentru toți cei interesați în exercitarea aceluiași categorii de drepturi sau în îndeplinirea aceluiași categorii de obligații.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cabinetul de avocat Gavra Diana din București în Dosarul nr. 25.175/299/2016 al Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 792 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind eliberarea, la cerere, a doamnei Sofia Mariana Moț din funcția de secretar de stat la Ministerul Justiției

Având în vedere cererea doamnei Sofia Mariana Moț, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/4.040 din 26 iunie 2019,

în temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data de 30 iunie 2019, doamna Sofia Mariana Moț se eliberează, la cerere, din funcția de secretar de stat la Ministerul Justiției.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Toni Greblă

București, 1 iulie 2019.
Nr. 132.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

COMISIA NAȚIONALĂ DE STRATEGIE ȘI PROGNOZĂ

ORDIN

privind stabilirea structurii planului de investiții și a listei documentelor justificative pentru finanțarea investițiilor în cadrul Programului de finanțare a investițiilor pentru modernizarea și dezvoltarea stațiunilor balneare

În temeiul prevederilor art. 13 alin. (2) și art. 16 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 14 din Hotărârea Guvernului nr. 362/2019 privind instituirea schemei de ajutor *de minimis* aferente programului de finanțare a investițiilor pentru modernizarea și dezvoltarea stațiunilor balneare,

având în vedere prevederile art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2007 privind organizarea și funcționarea Comisiei Naționale de Strategie și Prognoză, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Comisiei Naționale de Strategie și Prognoză emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă structura planului de investiții și lista documentelor justificative pentru finanțarea investițiilor în cadrul Programului de finanțare a investițiilor pentru modernizarea și dezvoltarea stațiunilor balneare, prevăzute în anexele nr. 1 și 2.

Art. 2. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Președintele Comisiei Naționale de Strategie și Prognoză,
Ion Ghizdeanu

București, 25 iunie 2019.
Nr. 218.

ANEXA Nr. 1

STRUCTURA

planului de investiții pentru finanțare în cadrul schemei de ajutor *de minimis* aferente Programului de finanțare a investițiilor pentru modernizarea și dezvoltarea stațiunilor balneare

Solicitant:

Codul de identificare fiscală:

Denumire proiect:

1. Prezentarea proiectului

1.1. Descrierea situației actuale (în ce constă afacerea, locația, cine sunt clienții actuali și potențiali, care este numărul actual de angajați, ultimele date financiare)

1.2. Descrierea proiectului pentru care se solicită finanțare:

- capacități turistice, de alimentație publică și cazare, capacități de tratament balnear, obiective de sănătate, culturale, sportive și de agrement sau centre de informare turistică care urmează să se construiască, să se extindă sau să se reabiliteze;
- activități necesare realizării proiectului (de exemplu: achiziție echipament/amenajare spațiu/asigurare utilități etc.);
- locul implementării proiectului și sediul social al solicitantului;
- perioada realizării proiectului, data începerii și finalizării.

1.3. Schimbări preconizate: număr de locuri de muncă, cifră de afaceri și profitul preconizat în urma implementării proiectului

2. Planul de investiții

Nr. crt./categorie eligibilă	Tipul de cheltuielă	Denumire	Număr bucăți	Valoare unitară	Valoare totală	Valoare eligibilă	Durata de amortizare
A. Lucrări de construcții, extindere și reabilitare							
A1							
A2							
....							
An							

Nr. crt./categorie eligibilă	Tipul de cheltuială	Denumire	Număr bucăți	Valoare unitară	Valoare totală	Valoare eligibilă	Durata de amortizare
B. Achiziția de echipamente, mobilier și aparatură medicală (active corporale)							
B1							
B2							
....							
Bn							
C. Achiziția de mijloace de transport de persoane							
C1							
C2							
....							
Cn							
D. Construcția, extinderea și reabilitarea de centre de informare turistică							
D1							
D2							
....							
Dn							
E. Costuri salariale							
E1							
E2							
....							
En							
F. Costuri de formare							
F1							
F2							
....							
Fn							
Total							

ANEXA Nr. 2

LISTA

documentelor de fundamentare/justificative pe care unitățile administrativ-teritoriale și societățile comerciale trebuie să le atașeze cererii de acord pentru finanțare aferente Programului de finanțare a investițiilor pentru modernizarea și dezvoltarea stațiunilor balneare

1. Autorizația de construire pentru obiectivul de investiție pentru care se solicită finanțarea
2. Dovada deținerii drepturilor de proprietate asupra obiectivului de investiție pentru care se solicită finanțarea
3. Bugetul proiectului
4. Evaluarea proprie privind îndeplinirea criteriilor de eligibilitate în funcție de importanța economică a investiției

NOTĂ:

Societățile comerciale care solicită sprijin în cadrul schemei de ajutor *de minimis* vor depune și planul de investiții, conform anexei nr. 1 la prezentul ordin.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

**DECIZIA Nr. 9
din 11 martie 2019**

Dosar nr. 3.059/1/2018

<ul style="list-style-type: none"> Julia Cristina Tarcea Laura-Mihaela Ivanovici Eugenia Voicheci Corina-Alina Corbu Adina Georgeta Nicolae Simona Gina Pietreanu Andrei Liana Constanda Eugenia Pușcașiu Nina Ecaterina Grigoraș Julia Manuela Cîrnu Rodica Dorin Ruxandra Monica Duță Roxana Popa Virginia Florentina Duminecă Ionel Barbă Luiza Maria Păun Marius Ionel Ionescu Emilia Claudia Vișoiu Liliana Vișan 	<ul style="list-style-type: none"> președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului președintele Secției I civile președintele Secției a II-a civile președintele Secției de contencios administrativ și fiscal judecător la Secția I civilă judecător la Secția I civilă judecător la Secția I civilă judecător la Secția I civilă judecător la Secția I civilă judecător la Secția a II-a civilă judecător la Secția a II-a civilă judecător la Secția a II-a civilă judecător la Secția a II-a civilă judecător la Secția a II-a civilă judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
---	--

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul Î.C.C.J.*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Julia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă domnul Aurel Segărceanu, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul Î.C.C.J.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a VI-a civilă, în Dosarul nr. 34.079/303/2015, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la următoarea chestiune de drept:

„Dacă sunt incidente dispozițiile art. 416 alin. (1) din Codul de procedură civilă privind perimarea, în cazul suspendării de drept a judecării cererii, conform art. 64 alin. (4) din același cod, și dacă reluarea judecării procesului se face prin cerere de

redeschidere, formulată de una dintre părțile din proces, sau operează din oficiu, după pronunțarea hotărârii de către instanța de apel”.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părților, dintre care numai intimata Societatea Națională de Gaze Naturale Romgaz — S.A. și-a exprimat punctul de vedere; se arată, de asemenea, că la dosar au fost atașate răspunsul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în sensul că nu s-a verificat și nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul sesizării, precum și răspunsurile instanțelor naționale și un punct de vedere formulat de către o persoană juridică străină de cauză (*amicus curiae*).

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Tribunalul București — Secția a VI-a civilă, prin încheierea din 25 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 34.079/303/2015, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

„Dacă sunt incidente dispozițiile art. 416 alin. (1) din Codul de procedură civilă privind perimarea, în cazul suspendării de drept a judecării cererii, conform art. 64 alin. (4) din același cod, și dacă reluarea judecării procesului se face prin cerere de deschidere, formulată de una dintre părțile din proces, sau operează din oficiu, după pronunțarea hotărârii de către instanța de apel”.

II. Expunerea succintă a procesului. Obiectul investirii instanței care a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile. Stadiul procesual în care se află pricina**A. Acțiunea**

2. Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 București, la data de 4.12.2015, cu nr. 34.079/303/2015, contestatoarea S.C. A. — S.A., în contradictoriu cu intimații Societatea Națională de Gaze Naturale Romgaz — S.A., S.C. B. — S.R.L. și Biroul Executorului Judecătoresc C., a formulat contestație la executare împotriva procesului-verbal de licitație încheiat în data de 13.11.2015 de către Biroul Executorului Judecătoresc C., solicitând anularea actului de executare denumit „proces-verbal de licitație încheiat în data de 13.11.2015”, ca netemeinic și nelegal, și reluarea procesului de

vânzare, după emiterea unei noi publicații de vânzare, care să respecte condițiile prevăzute de lege.

3. În drept, contestatoarea a invocat dispozițiile art. 849 alin. (2) și art. 712—715 din Codul de procedură civilă.

B. *Întâmpinări*

4. Intimata S.C. B. — S.R.L., prin întâmpinare, a solicitat respingerea contestației la executare, ca netemeinică și nelegală, și menținerea procesului-verbal de licitație contestat.

5. Intimata Societatea Națională de Gaze Naturale Romgaz — S.A., prin întâmpinare, a invocat excepțiile tardivității, lipsei de interes și lipsei calității procesuale pasive a Biroului Executorului Judecătoresc C., iar pe fondul cauzei a solicitat respingerea contestației, ca neîntemeiată.

C. *Cereri de intervenție*

6. La data de 4 aprilie 2016 au formulat cerere de intervenție accesorie în sprijinul contestatoarei petentele S.C. D. — S.R.L. și S.C. E. — S.R.L. și, la data de 5 aprilie 2016, petenta S.C. F. — S.A.

7. Prin încheierea de ședință din 17 mai 2016, instanța de judecată a respins, ca inadmisibile, cererile de intervenție.

8. Prin încheierea de ședință din 14 iunie 2016, față de împrejurarea că petenta S.C. D. — S.R.L. a declarat apel împotriva încheierii de ședință din 17.05.2016, prin care i s-a respins cererea de intervenție, instanța de judecată, în conformitate cu dispozițiile art. 64 alin. (4) din Codul de procedură civilă, a dispus suspendarea cauzei, până la soluționarea apelului.

9. Apelul a fost respins, ca nefondat, prin Decizia nr. 4.557A din 21.11.2016 a Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

D. *Hotărârea primei instanțe*

10. Prin Sentința civilă nr. 9.643 din 28.11.2017, Judecătoria Sectorului 6 București a admis excepția perimării cererii de chemare în judecată, invocată din oficiu, a constatat perimată cererea de chemare în judecată formulată de contestatoarea S.C. A. — S.A., pe care a obligat-o la plata către intimata Societatea Națională de Gaze Naturale Romgaz — S.A. a sumei de 14.899,59 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

11. Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut, în esență, că sunt aplicabile dispozițiile art. 416 din Codul de procedură civilă, considerând că sunt îndeplinite condițiile perimării, culpa părții fiind evidentă în raport cu obligația de a urmări desfășurarea procesului, conform art. 10 alin. (1) din același cod, pricina rămânând în nelucrare, fiind suspendată, timp de șase luni.

12. Instanța de fond a respins susținerile contestatoarei, potrivit cărora nu ar fi intervenit perimarea, câtă vreme suspendarea nu ar fi fost cauzată de această parte, reținând că nu are nicio importanță faptul că suspendarea a operat de drept, în temeiul art. 64 alin. (4) din Codul de procedură civilă, ceea ce caracterizează instituția perimării fiind aspectul că, de la momentul în care suspendarea a încetat, partea interesată trebuia ca, în termen de 6 luni, să facă un act de procedură pentru a întrerupe cursul termenului de perimare.

13. Instanța de judecată a mai reținut că nu avea obligația legală de a repune cauza pe rol din oficiu, câtă vreme niciun text legal nu prevede această obligație, ca în cazul altor situații în care intervine suspendarea de drept, de exemplu, când se formulează o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare adresată Curții de Justiție a Uniunii Europene; astfel, nu se poate reține că ar exista vreo culpă a instanței de judecată, care nu ar fi efectuat niciun act de procedură după restituirea dosarului, care, în fapt, nici nu a plecat în căile de atac, fiind format numai un supliment, astfel cum prevăd dispozițiile legale.

14. S-a mai reținut că nu sunt întemeiate susținerile contestatoarei, în sensul că termenul de perimare ar curge de la restituirea dosarului de către tribunal, de vreme ce acesta se calculează de la rămânerea definitivă a Deciziei nr. 4.557A din 21.11.2016 a Tribunalului București — Secția a III-a civilă, restituirea dosarului neavând relevanță în cursul acestui termen, cu atât mai mult cu cât, așa cum s-a arătat, dosarul de fond nu se înaintează în acest caz, ci se formează supliment.

E. *Calea de atac formulată în cauză*

15. Împotriva Sentinței nr. 9.643 din 28.11.2017 a Judecătoria Sectorului 6 București a declarat recurs contestatoarea S.C. A. — S.A., arătând, în esență, că prin hotărârea dată doar în contradictoriu cu S.C. A. — S.A., prin administrator judiciar, cu ignorarea S.C. A. — S.A., prin administrator special, partea care a formulat cererea de chemare în judecată, instanța de fond a încălcat dispozițiile art. 425 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora dispozitivul va arăta numele și prenumele părților, dispoziții imperative a căror neîndeplinire atrage nulitatea hotărârii.

16. Recurenta a mai arătat că întreaga motivare a primei instanțe, întemeiată pe dispozițiile art. 64 alin. (4) și art. 416 din Codul de procedură civilă, este greșită, astfel că, pornind de la o premisă greșită, a ajuns la o concluzie și o soluție greșite; se arată că redeschiderea și continuarea judecării cererii principale erau atributul instanței de judecată care a suspendat cauza în temeiul legii, de drept, conform dispozițiilor art. 415 alin. (4), raportat la art. 64 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

17. A susținut că atât art. 412 alin. (1) pct. 7, cât și art. 64 alin. (4) din Codul de procedură civilă reglementează suspendarea de drept a cererii principale și consideră că nu este posibil ca, în două situații similare care reglementează suspendarea de drept, redeschiderea judecării să se facă diferit, mai ales că normele procedurale prevăd că redeschiderea judecării se face din oficiu în condițiile art. 415 pct. 4 din același cod.

18. Recurenta a arătat și că instanța de fond nu a motivat, nici în fapt, nici în drept, culpa procesuală a contestatoarei, împrejurare față de care nu se justifică obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

19. La data de 24.09.2018, recurenta a depus la dosar cererea întemeiată pe dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, solicitând tribunalului să sesizeze instanța supremă cu întrebarea ce face obiectul chestiunii de drept analizate.

III. **Dispozițiile legale supuse interpretării**

20. *Codul de procedură civilă* [în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 310/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative (Legea nr. 310/2018)]:

„Art. 64. — Procedura de judecată. Căi de atac

(...)

(4) *Încheierea de respingere ca inadmisibilă a cererii de intervenție poate fi atacată în termen de 5 zile, care curge de la pronunțare pentru partea prezentă, respectiv de la comunicare pentru partea lipsă. Calea de atac este numai apelul, dacă încheierea a fost dată în prima instanță, respectiv numai recursul la instanța ierarhic superioară, în cazul în care încheierea a fost pronunțată în apel. Dosarul se înaintează, în copie certificată pentru conformitate cu originalul, instanței competente să soluționeze calea de atac în 24 de ore de la expirarea termenului. Întâmpinarea nu este obligatorie. Apelul sau, după caz, recursul se judecă în termen de cel mult 10 zile de la înregistrare. Judecarea cererii principale se suspendă până la*

soluționarea căii de atac exercitate împotriva încheierii de respingere ca inadmisibilă a cererii de intervenție.

(...)

Art. 416. — Cererile supuse perimării

(1) *Orice cerere de chemare în judecată, contestație, apel, recurs, revizuire și orice altă cerere de reformare sau de retractare se perimă de drept, chiar împotriva incapacabililor, dacă a rămas în nelucrare din motive imputabile părții, timp de 6 luni.*

(2) *Termenul de perimare curge de la ultimul act de procedură îndeplinit de părți sau de instanță.*

(3) *Nu constituie cauze de perimare cazurile când actul de procedură trebuia efectuat din oficiu, precum și cele când, din motive care nu sunt imputabile părții, cererea n-a ajuns la instanța competentă sau nu se poate fixa termen de judecată.”*

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

A. *Recurenta* a apreciat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea chestiunii de drept, susținând că *practica instanțelor este neunitară* în cazul reluării judecării după suspendarea cauzei, conform art. 64 alin. (4) din Codul de procedură civilă, în sensul că cele mai multe instanțe reiau judecata din oficiu, iar altele (ca cea de față), invocând incidența art. 416 din același cod, constată perimate cererile de chemare în judecată, pe motiv că pricinile au fost lăsate în nelucrare din culpa părților.

B. *Intimata* Societatea Națională de Gaze Naturale Romgaz — S.A. a considerat că sesizarea este inadmisibilă, nefiind îndeplinite cerințele prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, întrucât nu privește o chestiune de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei respective, ci privește însăși problema dedusă judecării — perimarea; pe de altă parte, de lămurirea chestiunii de drept invocate nu depinde soluționarea pe fond a cauzei, de vreme ce aceasta are în vedere o excepție, doctrina și jurisprudența instanței supreme fiind în sensul că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile nu poate avea ca obiect o chestiune de drept a cărei dezlegare să nu privească fondul dreptului dedus judecării.

C. *Ceilalți intimaiți* nu și-au exprimat punctul de vedere cu privire la problema de drept supusă dezlegării.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea

A. Cu privire la admisibilitatea sesizării

21. Instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă pentru declanșarea acestei proceduri.

22. Astfel, a arătat că litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, iar tribunalul învestit cu soluționarea recursului, potrivit dispozițiilor art. 95 pct. 3 și art. 483 alin. (4) din Codul de procedură civilă, urmează să soluționeze cauza în ultimă instanță, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești care, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 5 din același cod, este definitivă.

23. Referindu-se la condiția privind ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, tribunalul a susținut că și aceasta este îndeplinită, arătând că procedura sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept are o natură juridică *sui generis*, care se circumscrie unui incident procedural ivit în cursul procesului al cărui obiect îl constituie chestiunea de drept de care depinde soluționarea pe fond a cauzei. În acest context, a invocat jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, care a reținut că obiectul sesizării l-ar putea constitui atât

o chestiune de drept material, cât și una de drept procedural dacă, prin consecințele pe care le produce, interpretarea și aplicarea normei de drept au aptitudinea să determine soluționarea pe fond a cauzei, rezolvarea raportului de drept dedus judecării.

24. În opinia tribunalului, chestiunea de drept invocată prezintă și caracter de noutate, față de faptul că dispozițiile legale supuse interpretării nu s-au aplicat decât cererilor de intervenție formulate în procesele începute după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, iar problema de drept pusă în discuție nu face obiectul unei jurisprudențe constante, textele legale a căror interpretare se solicită putând primi mai multe interpretări diferite, care necesită lămurirea prin mecanismul hotărârii prealabile; de asemenea s-a arătat că, din verificările efectuate, s-a constatat că asupra acestei chestiuni de drept instanța supremă nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

B. Cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării

25. Instanța de trimitere a arătat că principalul element care stă la baza sesizării este reprezentat de divergența de opinii a instanțelor judecătorești în ceea ce privește reluarea judecării procesului, în cazul suspendării cauzei conform art. 64 alin. (4) teza finală din Codul de procedură civilă, respectiv dacă reluarea judecării procesului se face prin cererea de redeschidere formulată de una dintre părțile din proces sau dacă judecata cauzei suspendate se impune a fi reluată din oficiu.

26. În ce privește problema de drept în discuție, completul de judecată care a formulat sesizarea a precizat că „nu are conturată opțiunea cu privire la interpretarea ce trebuie adoptată”, limitându-se la a prezenta interpretările jurisprudențiale referitoare la această problemă, după cum urmează:

a) *Într-o opinie*, s-a apreciat că dispozițiile art. 64 alin. (4) din Codul de procedură civilă nu impun în sarcina instanțelor obligația de a repune cauza pe rol, din oficiu, după soluționarea căii de atac exercitate împotriva încheierii de respingere, ca inadmisibilă, a cererii de intervenție, întrucât textul legal nu dispune în acest sens, ci doar arată momentul până la care operează suspendarea cauzei.

27. S-a susținut în sprijinul acestei opinii că, în lipsa unei dispoziții exprese care să prevadă repunerea pe rol din oficiu după soluționarea căii de atac, dispozițiile art. 64 alin. (4) din Codul de procedură civilă sunt supuse regulilor de drept comun privind repunerea pe rol a cauzei, respectiv celor prevăzute de art. 415 din Codul de procedură civilă. Or, în absența unei mențiuni explicite în cuprinsul art. 415 pct. 4 din Codul de procedură civilă, în sensul căreia repunerea pe rol este expresia unei atribuții ce revine instanței de judecată, urmează să se înțeleagă că obligația de a solicita repunerea pe rol a cauzei, în ipoteza suspendării cauzei în temeiul art. 64 alin. (4) din același cod, revine părții interesate.

28. Dacă s-ar aprecia că repunerea pe rol a cauzei este un act de procedură ce trebuie îndeplinit din oficiu, s-ar pune în mod nejustificat în sarcina instanței obligația de a urmări desfășurarea și finalizarea procesului, or interesul cu privire la acest aspect aparține părților.

29. În această interpretare, se dă eficiență obligației generale a părților de a contribui la desfășurarea procesului, îndatorire prevăzută de art. 10 din Codul de procedură civilă, cu consecința că lipsa cererii de repunere pe rol a cauzei, formulată de către partea interesată în termenul prevăzut de art. 416 alin. (1) din același cod, atrage sancțiunea perimării cererii de chemare în judecată.

b) *Potrivit celei de-a doua opinii*, s-a susținut că obligația de reluare a judecării procesului revine instanței de judecată, din oficiu, după soluționarea căii de atac exercitate împotriva încheierii de respingere ca inadmisibilă a cererii de intervenție.

30. În sprijinul acestei opinii s-a susținut că, față de natura suspendării reglementate de dispozițiile art. 64 alin. (4) din Codul de procedură civilă, ne aflăm în prezența unui caz de suspendare de drept, dintre cele prevăzute de art. 412 alin. (1) pct. 8 din același cod.

31. În continuarea raționamentului, s-a arătat că, întrucât suspendarea judecării cauzei, în cazul prevăzut de art. 64 alin. (4) din Codul de procedură civilă, operează de drept, nu se poate lăsa redeschiderea judecării la aprecierea părților sau, dimpotrivă, imputa acestora lipsa de diligență în repunerea cauzei pe rol.

32. S-a susținut că acest caz este comparabil cu cel al suspendării de drept a judecării procesului, în ipoteza sesizării adresate de către instanța de judecată Curții de Justiție a Uniunii Europene, în vederea pronunțării unei hotărâri preliminare, enunțată în cadrul art. 412 alin. (1) pct. 7 din Codul de procedură civilă, situație pentru care, la art. 415 pct. 3 din același cod, s-a prevăzut expres că reluarea judecării are loc după pronunțarea hotărârii de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene, implicând, prin urmare, o repunere pe rol din oficiu.

33. În această interpretare, termenul de primare nu ar putea deci să înceapă să curgă, în considerarea art. 416 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

34. A concluzionat instanța de trimitere că tocmai existența celor două opinii conturate în practică asupra problemei de drept supuse dezlegării, având argumente apreciate drept importante în ambele variante, justifică sesizarea instanței supreme pe calea mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

VI. **Jurisprudența instanțelor naționale în materie**

A. *Înalta Curte de Casație și Justiție*, prin Decizia nr. 52 din 3 iulie 2017, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 26 septembrie 2017, a respins, ca inadmisibile, sesizările conexe formulate de Curtea de Apel București pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile privind „interpretarea dispozițiilor art. 520 alin. (4) prin raportare la art. 416 alin. (3) din Codul de procedură civilă, în sensul de a se stabili dacă redeschiderea judecării cauzei, după pronunțarea hotărârii prealabile, este un act de procedură ce trebuie efectuat din oficiu”.

35. Instanța supremă a reținut în considerentele deciziei susmenționate următoarele:

„24. În cazul de față, titularul sesizării solicită interpretarea unor dispoziții legale care nu comportă o reală și serioasă dificultate, de natură a fi dedusă dezlegării în cadrul procedurii hotărârii prealabile.

25. Ceea ce se impune este doar realizarea unui simplu raționament judiciar, prin citirea textului a cărui interpretare formează obiectul sesizării în corelare cu textul-cadru din materia reluării judecării procesului, respectiv art. 415 din Codul de procedură civilă, și cu înțelegerea faptului că procedura hotărârii prealabile a fost creată pentru a-i facilita judecătorului, iar nu părților, interpretarea unui text de lege. Procedându-se astfel, nu s-ar mai putea identifica nicio sursă de ambiguitate în cuprinsul art. 520 alin. (4) din Codul de procedură civilă și nicio «dificultate a stabilirii rațiunii textelor legale a căror lămurire se solicită».

26. În continuarea acestor aprecieri, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept subliniază și că, în raportul întocmit pentru darea unui aviz

solicitat Curții de Casație franceze în cadrul procedurii instituite prin art. 1031—1 din Codul de procedură civilă francez, preluate și în Codul de procedură civilă român în art. 519—521 (raport publicat în Buletinul informativ al Curții de Casație nr. 777 din 1 martie 2013), s-a arătat, cu privire la faptul că problema de drept trebuie să prezinte o dificultate serioasă, că «o problemă poate să fie nouă și totuși să nu reclame intervenția curții supreme, care nu trebuie să fie considerată un serviciu public de consultanță juridică», precum și că «dificultatea „serioasă” a problemei de drept... nu-l scutește pe judecătorul fondului de obligația sa de a judeca».

27. Prin urmare, rămâne atributul exclusiv al instanței solicitante să soluționeze cauza cu judecata căreia a fost investită, aplicând în acest scop mecanismele de interpretare a actelor normative.”

B. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, *instanțele de judecată* au comunicat puncte de vedere sau simple opinii referitoare la problemele de drept supuse dezlegării, unele dintre acestea transmițând inclusiv jurisprudență.

36. Din analiza punctelor de vedere exprimate de instanțe și, după caz, a hotărârilor transmise de acestea se desprind următoarele orientări:

A) *O orientare conform căreia, necuprinzând o dispoziție expresă, prevederile art. 64 alin. (4) din Codul de procedură civilă nu impun în sarcina instanțelor obligația de a repune cauza pe rol, din oficiu, după soluționarea căii de atac exercitate împotriva încheierii de respingere, ca inadmisibilă, a cererii de intervenție, repunerea pe rol a cauzei fiind supusă regulilor de drept comun prevăzute de art. 415 din Codul de procedură civilă; obligația de a solicita repunerea pe rol a cauzei revine părților, în lipsa cererii acestora de repunere pe rol a cauzei, formulată în termenul prevăzut de art. 416 alin. (1) din același cod, intervenind sancțiunea perimării cererii de chemare în judecată.*

37. S-au pronunțat, respectiv și-au exprimat opinia în acest sens, următoarele instanțe:

— *judecătorii Sectorului 1 București* (Sentința nr. 6.674 din 15.09.2017), *Sectorului 5 București* (Încheierea din 5.12.2014 și Sentința nr. 8.176 din 17.11.2017, pronunțate în Dosarul nr. 4.747/302/2014, și Încheierea din 9.06.2016 și Sentința nr. 11 (PJ) din 27.04.2017, pronunțate în Dosarul nr. 9.893/302/2016), *Călărași* (Sentința nr. 1.465 din 05.07.2017), *Lehliu-Gară, Slobozia, Urziceni, Buftea, Cornetu, Giurgiu, Bistrița, Năsăud, Pașcani, Câmpina, Mizil, Gura Humorului* (Sentința nr. 178 din 21.02.2018, casată prin Decizia nr. 118 din 26.09.2018 a Tribunalului Suceava — Secția I civilă), *Lugoj* (Sentința nr. 3.316 din 06.12.2017), *Brașov, Vânju Mare, Slatina și Balș;*

— *tribunalele București* (secțiile III—VI civile), *Ilfov, Giurgiu, Teleorman, Cluj* (Secția civilă), *Galați, Bistrița-Năsăud* (Secția I civilă), *Bihor* (Secția a II-a civilă), *Bihor* (Secția a III-a contencios administrativ și fiscal), *Satu Mare* (Decizia nr. 23/R din 20.03.2017), *Gorj* (Secția a II-a civilă) și *Covasna* (Secția civilă);

— *curțile de apel Bacău, București* (secțiile a V-a și a VI-a civile) și *Constanța* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — încheierile din 30 mai 2018 și din 3 decembrie 2018).

38. În sprijinul acestei orientări au fost invocate următoarele argumente:

— dispozițiile art. 64 alin. (4) din Codul de procedură civilă reglementează un caz de suspendare de drept a judecării, instanța de judecată neputând aprecia cu privire la oportunitatea suspendării judecării;

— în cazul suspendării de drept a judecării, regula o constituie redeschiderea judecării doar la cerere, aspect care

rezultă din prevederile art. 415 pct. 2 din Codul de procedură civilă, care reglementează reluarea procesului la cerere în șase dintre cele șapte cazuri de suspendare de drept a judecării menționate expres la art. 412 alin. (1) din același cod;

— suspendarea judecării reglementată de art. 64 alin. (4) din Codul de procedură civilă prezintă similitudini cu suspendarea judecării până la soluționarea altui dosar, în cazul acestei din urmă suspendări reluarea procesului realizându-se doar la cerere;

— pe perioada soluționării apelului declarat în baza art. 64 alin. (4) din Codul de procedură civilă, în raporturile dintre părți pot surveni evenimente de natură să lipsească de finalitate demersul judiciar declanșat la prima instanță, ceea ce poate determina părțile să nu mai fie interesate de continuarea procedurii, motiv pentru care redeschiderea procesului ar trebui lăsată la latitudinea acestora;

— prevederile art. 415 din Codul de procedură civilă nu reglementează limitativ cazurile de redeschidere a judecării la cerere, iar părțile au obligația, conform art. 10 alin. (1) din același cod, să contribuie la desfășurarea fără întârziere a procesului, urmărind, tot astfel, finalizarea acestuia;

— dacă s-ar aprecia că repunerea pe rol a cauzei este un act de procedură ce trebuie îndeplinit din oficiu, s-ar pune în mod nejustificat în sarcina instanței obligația de a urmări desfășurarea și finalizarea procesului; or, interesul, în această problemă, aparține părților și neformularea de către partea interesată a cererii de repunere pe rol a cauzei, în termenul prevăzut de art. 416 alin. (1) din Codul de procedură civilă, atrage sancțiunea perimării cererii de chemare în judecată.

B) *O altă orientare, conform căreia*, în cazul suspendării de drept, prevăzut de art. 64 alin. (4) din Codul de procedură civilă, *reluarea judecării operează din oficiu.*

39. S-au pronunțat, respectiv și-au exprimat opinia în acest sens, următoarele instanțe:

— *judecătoriile Oltenița* (Încheierea din 10.01.2018, pronunțată în Dosarul nr. 6.236/269/2016), *Fetești, Baia Mare, Iași* (opinie majoritară), *Răducăneni* (Sentința nr. 297 din 17.11.2016, definitivă prin neapelare) și *Sfântu Gheorghe*;

— *tribunalele Călărași, Ialomița, Maramureș, Vrancea* (Secția I civilă), *Vaslui, Bihor* (Secția I civilă), *Suceava* (Secția I civilă — Decizia nr. 118 din 26.09.2018), *Brașov* (secțiile civile), *Brașov* (pentru Minori și Familie), *Tulcea, Mehedinți* (Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și Secția I civilă) și *Olt* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — Încheierea din 3 noiembrie 2015);

— *curțile de apel București* (Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie, Secția a IV-a civilă, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal), *Cluj* (secțiile I și a II-a civile), *Galați* (Secția I civilă și Secția contencios administrativ și fiscal), *Iași, Oradea* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal), *Ploiești* (Secția I civilă), *Suceava, Târgu Mureș, Brașov* (Secția civilă și Secția contencios administrativ și fiscal) și *Craiova* (Secția a II-a civilă și Secția contencios administrativ și fiscal).

40. În sprijinul acestei orientări au fost invocate următoarele argumente:

— suspendarea judecării apelului prevăzută la art. 64 alin. (4) din Codul de procedură civilă, până la soluționarea recursului declarat împotriva încheierii de respingere ca inadmisibilă a cererii de intervenție, este un caz de suspendare legală de drept [art. 412 pct. 8, raportat la art. 64 alin. (4) din Codul de procedură civilă], instanța de judecată având obligația de a suspenda judecata;

— textul de lege prevede în mod expres momentul până la care durează suspendarea, respectiv până la soluționarea recursului declarat împotriva încheierii de respingere ca inadmisibilă a cererii de intervenție;

— existența unei cereri a părții interesate privind repunerea cauzei pe rol se impune doar în cazurile menționate expres la art. 415 pct. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, nu și în situația în discuție — când sunt aplicabile prevederile art. 415 pct. 4 din același cod, potrivit cărora judecata cauzei suspendate se reia prin alte modalități prevăzute de lege;

— întrucât textele analizate nu impun părții obligația de a formula cerere de repunere pe rol, în cazul suspendării judecării apelului conform art. 64 alin. (4) din Codul de procedură civilă (în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 310/2018), părților nu li se poate reține vreo culpă pentru rămânerea dosarului în nelucrare, întrucât acest act de procedură trebuia efectuat de instanță din oficiu [art. 416 alin. (3) din Codul de procedură civilă];

— din modul în care este formulată teza finală a art. 64 alin. (4) din Codul de procedură civilă, respectiv „Judecarea cererii principale se suspendă până la soluționarea căii de atac exercitate împotriva încheierii de respingere ca inadmisibilă a cererii de intervenție”, se desprinde concluzia că această suspendare intervine de drept; prin analogie cu dispozițiile art. 412 alin. (1) pct. 7 din același cod, când judecata se reia după pronunțarea hotărârii de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene, și în cazul prevăzut de art. 64 alin. (4), judecata ar trebui să se reia, din oficiu, după pronunțarea instanței superioare asupra cererii de intervenție.

VII. **Jurisprudența Curții Constituționale**

41. Pronunțându-se asupra constituționalității dispozițiilor art. 416 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de contencios constituțional a statuat că acestea sunt conforme Legii fundamentale, reținând următoarele:

„14. (...) perimarea reprezintă o cauză de stingere a procesului aflat pe rolul unei instanțe judecătorești, care intervine în situația în care acesta este lăsat în nelucrare un interval de timp apreciat de legiuitor ca semnificativ pentru a releva lipsa de interes în continuarea acestuia de către părțile implicate. În lipsa efectuării vreunui act de procedură util soluționării cauzei, din motive imputabile părții care, în mod rațional, ar trebui să fie interesată în finalizarea procesului, menținerea acestuia pe rolul instanței apare ca nejustificată. Perimarea este, din această perspectivă, o sancțiune procedurală aplicabilă părții care a neglijat obligațiile procesuale impuse de legiuitor pentru desfășurarea unui proces, stabilite prin reguli edictate în scopul instituirii unei succesiuni de acte procesuale care să asigure, pe de o parte, soluționarea într-un termen rezonabil a procesului și, pe de altă parte, buna administrare a justiției.

15. Faptul că termenul de perimare este apreciat de autorul excepției ca fiind prea scurt nu poate fi reținut ca un argument în sensul încălcării dreptului la un proces echitabil. În legătură cu această critică este de observat că reducerea duratei termenului de perimare, de la un an în vechea reglementare la 6 luni în prezent, s-a realizat în contextul în care legiuitorul român și-a propus ca prin regulile procedurale cuprinse în actualul Cod de procedură civilă să creeze cadrul adecvat pentru soluționarea în condiții de celeritate a procesului civil, asigurând, în același timp, exigențele specifice unui proces echitabil.

16. Din motivarea excepției rezultă, totodată, că, raportându-se la situația specifică din cauză, autorul excepției formulează critica referitoare la durata prea scurtă a termenului de perimare în considerarea faptului că, în speță, deși

judecătorul a suspendat soluționarea acțiunii în contencios administrativ introductive de instanță în temeiul art. 411 alin. (1) pct. 1 din Codul de procedură civilă privitor la suspendarea voluntară, care se dispune la solicitarea ambelor părți, în realitate, suspendarea ar fi fost necesară, întrucât dezlegarea cauzei ținea de cercetările aflate în desfășurare în acel moment într-un dosar penal. O asemenea susținere nu reprezintă o veritabilă critică de constituționalitate, ci o apărare de fapt, circumstanțiată împrejurărilor concrete ale cauzei, prin care autoarea excepției urmărește să demonstreze lipsa culpei sale procesuale în ce privește stingerea procesului prin perimare și care nicidecum nu poate fi apreciată ca un fine de neconstituționalitate pe care Curtea Constituțională să îl examineze din perspectiva prevederilor art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală. Sub acest aspect, instanța investită cu soluționarea recursului împotriva hotărârii prin care s-a constatat perimarea are competența de a verifica îndeplinirea condițiilor în care devine incidentă perimarea și de a se pronunța în ce măsură aceste susțineri sunt de natură să înlăture intervenirea acesteia.

17. Tot astfel, în acest context, instanța de recurs va aprecia dacă aspectele învederate de autoarea excepției pot să justifice inacțiunea acesteia în ce privește introducerea unei cereri de redeschidere după suspendare a procesului sau dacă, dimpotrivă, autoarea excepției a lăsat procesul în nelucrare din motive imputabile sieși, dovedind lipsa de stăruință cu privire la finalizarea acestuia. Sintagma «motive imputabile» va fi analizată de instanța care se pronunță asupra perimării în funcție de împrejurările concrete și în ansamblul normelor procedurale aplicabile în cauză. Nu se poate susține că sintagma criticată ar avea un caracter vag și imprecis, întrucât, față de regulile de procedură clare și inechivoce care guvernează procesul civil, dacă acționează cu diligență și bună-credință, textul criticat oferă părții interesate posibilitatea de a avea reprezentarea a ceea ce ar putea să constituie motive imputabile în ceea ce privește atitudinea proprie față de continuarea procesului.” (Decizia nr. 644 din 1 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 12 ianuarie 2017)

VIII. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

42. Prin Adresa nr. 2.903/C/4.395/III-5/2018 din 18.12.2018, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la problemele de drept ce formează obiectul sesizării.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

43. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 din același cod, pentru declanșarea mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

44. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită, constată că sesizarea este inadmisibilă, după cum se va arăta în cele ce urmează.

45. Prealabil analizei în fond a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept trebuie să analizeze dacă, în raport cu întrebarea formulată de titularul sesizării, sunt întrunite cerințele de admisibilitate în vederea pronunțării unei hotărâri

prealabile, față de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, ce constituie temeiul sesizării.

46. Prin aceste dispoziții legale sunt instituite o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

— existența unei chestiuni de drept; problema pusă în discuție trebuie să fie una veritabilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite;

— chestiunea de drept să fie ridicată în cursul judecății în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei; noțiunea de „soluționare pe fond” trebuie înțeleasă în sens larg, incluzând nu numai problemele de drept material, ci și pe cele de drept procesual, cu condiția ca de rezolvarea acestora să depindă soluționarea pe fond a cauzei;

— chestiunea de drept să fie nouă;

— chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele.

47. Înainte de a trece la analizarea condițiilor de admisibilitate a sesizării se impune o reformulare a obiectului acesteia. Logica juridică impune o structurare a întrebărilor ce fac obiectul unei sesizări în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Din această perspectivă, se apreciază că prima chestiune de drept ce s-ar impune a fi dezlegată este aceea referitoare la aplicarea dispozițiilor art. 416 alin. (3) din Codul de procedură civilă, în sensul că mai întâi ar trebui lămurit dacă actul de procedură, respectiv reluarea judecății cauzei după suspendare, se face din oficiu; abia ulterior s-ar impune dezlegarea chestiunii de drept referitoare la incidența dispozițiilor art. 416 alin. (1) din același cod.

48. Plecând de la aceste premise, în ce privește îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a sesizării, următoarele aspecte prezintă relevanță.

49. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat că:

„Art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de chestiune de drept. În doctrină s-a arătat, însă, că pentru a fi vorba de o problemă de drept reală trebuie ca norma de drept disputabilă să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară. Chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de imposibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare.” (Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016)

50. De asemenea s-a statuat, cu valoare de principiu, că:

„33. Procedura sesizării instanței supreme în vederea pronunțării asupra unor chestiuni de drept printr-o hotărâre prealabilă reprezintă o procedură nouă, preluată din dreptul francez (...)

34. Scopul acestei proceduri este crearea unui mecanism nou pentru uniformizarea practicii judiciare care să contribuie, alături de recursul în interesul legii, la transformarea practicii judiciare românești într-una predictibilă, care să răspundă așteptărilor rezonabile ale justițiabililor.

35. În analiza aspectelor generale de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile trebuie avute în vedere, pe lângă scopul instituirii acestui mecanism de unificare a practicii, rațiunea și fundamentul său.

36. Procedura hotărârii prelabile are menirea de a elimina riscul apariției unei practici neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei probleme de drept esențiale și controversate.

37. Pentru ca mecanismul procedural reglementat prin art. 519 din Codul de procedură civilă să nu fie deturnat de la scopul firesc al unificării practicii judiciare și utilizat pentru tranșarea în concret a aspectelor litigioase aflate pe rolul instanței de trimitere, instanța supremă trebuie chemată să dea chestiunii de drept o rezolvare de principiu. Altfel spus, în sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu procedura pronunțării unei chestiuni prelabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării.” (Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016)

51. În cazul de față, titularul sesizării solicită interpretarea unor dispoziții legale care nu comportă o reală și serioasă dificultate, de natură a fi supuse dezlegării în cadrul procedurii hotărârii prelabile.

52. În același sens, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, într-o sesizare anterioară ce viza o problemă similară, respectiv cea a reluării din oficiu a judecării cauzei suspendate în condițiile art. 520 alin. (4) din Codul de procedură civilă, a reținut că „Ceea ce se impune este doar realizarea unui simplu raționament judiciar, prin citirea textului a cărui interpretare formează obiectul sesizării în corelare cu art. 415 din Codul de procedură civilă, și cu înțelegerea faptului că procedura hotărârii prelabile a fost creată pentru a facilita judecătorului, iar nu părților, interpretarea

unui text de lege. Procedându-se astfel, nu s-ar mai putea identifica nicio sursă de ambiguitate în cuprinsul textului legal și nicio dificultate a stabilirii rațiunii textelor legale a căror lămurire se solicită.” (Decizia nr. 52 din 3 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 26 septembrie 2017)

53. Raționamentul expus este pe deplin aplicabil și în cazul prezentei sesizări, cu atât mai mult cu cât, în situația declarării căii de atac împotriva încheierii de respingere ca inadmisibilă a cererii de intervenție, textul legal [art. 64 alin. (4) din Codul de procedură civilă] prevede că suspendarea judecării cauzei este obligatorie (*de drept*) și durează până la soluționarea căii de atac.

54. Interpretarea dispozițiilor legale referitoare la repunerea pe rol a cauzei trebuie făcută prin raportare la dispozițiile legale privind suspendarea judecării cauzelor, care, în cazul supus discuției, este o suspendare de drept, între cele două instituții juridice existând un raport de simetrie în ce privește regimul juridic aplicabil, așa încât și repunerea pe rol trebuie supusă unui regim juridic asemănător.

55. Se constată, de asemenea, că titularul sesizării, prin mecanismul procedural instituit prin art. 519 din Codul de procedură civilă, solicită chiar soluționarea căii de atac cu care a fost investit, în condițiile în care criticile din memoriul de recurs formulat în cauza în care s-a dispus sesizarea vizează aspectul inaplicabilității instituției perimării, raportat la faptul că repunerea cauzei pe rol trebuia efectuată din oficiu.

56. Or, este atributul exclusiv al instanței solicitante să soluționeze cauza cu judecata căreia a fost investită, aplicând în acest scop mecanismele de interpretare a actelor normative incidente cauzei.

57. În consecință, se reține că procedura de unificare a practicii judiciare, reglementată de art. 519 din Codul de procedură civilă, nu poate fi valorificată atât timp cât legiuitorul a stabilit, prin condiții restrictive de admisibilitate, rolul unificator al instituției juridice a hotărârii prelabile numai în scopul preîntâmpinării apariției unei jurisprudențe neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei veritabile probleme de drept.

58. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 521 alin. (1) din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a VI-a civilă, în Dosarul nr. 34.079/303/2015, în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă sunt incidente dispozițiile art. 416 alin. (1) din Codul de procedură civilă privind perimarea, în cazul suspendării de drept a judecării cererii, conform art. 64 alin. (4) din același cod, și dacă reluarea judecării procesului se face prin cerere de redeschidere, formulată de una dintre părțile din proces, sau operează din oficiu, după pronunțarea hotărârii de către instanța de apel.”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2019.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

N O R M Ă**pentru modificarea lit. a) și b) ale art. 4 din Norma nr. 7/2010
privind ratele de rentabilitate ale fondurilor de pensii administrate privat,
aprobată prin Hotărârea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private nr. 9/2010**

În temeiul prevederilor art. 2 alin. (1) pct. 31, art. 29, 52, 53 și ale art. 54 lit. d) din Legea nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere prevederile art. 23 lit. g) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 313/2005, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 1 alin. (2), art. 2 alin. (1) lit. c) și d), art. 3 alin. (1) lit. b), art. 5 lit. c), art. 6 alin. (1) și (2) și ale art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,
în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din ședința din data de 25.06.2019,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezenta normă.

Art. I. — La articolul 4 din Norma nr. 7/2010 privind ratele de rentabilitate ale fondurilor de pensii administrate privat, aprobată prin Hotărârea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private nr. 9/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 4 iunie 2010, literele a) și b) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) rata de rentabilitate a unui fond de pensii administrat privat pe o perioadă reprezintă diferența dintre valoarea unității de fond din ultima zi lucrătoare a perioadei și valoarea unității de fond din ultima zi lucrătoare ce precedă perioada respectivă, totul raportat la valoarea unității de fond din ultima zi lucrătoare ce precedă perioada respectivă:

$$R_{Rp}^{fx} = \frac{(VUF)_{py}^{fx} - (VUF)_{p(y-1)}^{fx}}{(VUF)_{p(y-1)}^{fx}},$$

unde:

R_{Rp}^{fx} = rata de rentabilitate a fondului de pensii pe o perioadă;

VUF_{py}^{fx} = valoarea unității fondului de pensii x din ultima zi lucrătoare a perioadei y;

$VUF_{p(y-1)}^{fx}$ = valoarea unității fondului de pensii x din ultima zi lucrătoare ce precedă perioada respectivă;

b) rata de rentabilitate anualizată a unui fond de pensii administrat privat măsurată pentru perioada ultimelor 24 de luni anterioare efectuării calculului se calculează după următoarea formulă:

$$R_{Ra}^{fx} = \sqrt[24]{1 + R_{R\ 24\ luni}^{fx}} - 1,$$

unde:

R_{Ra}^{fx} = rata de rentabilitate anualizată a unui fond de pensii administrat privat măsurată pentru perioada ultimelor 24 de luni anterioare efectuării calculului;

$R_{R\ 24\ luni}^{fx}$ = rata de rentabilitate a unui fond de pensii administrat privat măsurată pentru perioada ultimelor 24 de luni anterioare efectuării calculului, calculată conform lit. a).”

Art. II. — Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Leonardo Badea

București, 25 iunie 2019.

Nr. 18.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 224228